

Phần 1

Chương 1

Mạc Từ cử động cơ thể, chần mèn mèn mại còn thơm mùi hoa cỏ dưới thân làm cậu đặc biệt tham niệm không muốn tỉnh lại.

Con mắt nhắm lại, đóng mở mấy lần, mơ hồ nhìn thấy ánh sáng sáng sủa trong phòng.

Căn phòng sáng sủa... Chần nệm sạch thơm? Mạc Từ đột nhiên bật dậy, mở to hai mắt đánh giá xung quanh.

Buồn ngủ từ lúc ý thức tỉnh táo lại thì biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Đây là... đâu?

Mạc Từ sững sờ nhìn thấy chiếc giường lớn cỡ Kingsize dưới thân, dưới giường là sàn gỗ đường vân rõ ràng và xa xa là ti vi màn hình tinh thể lỏng siêu lớn... Ánh nắng xuyên qua bức rèm hoa nhỏ xinh màu xanh da trời, chiếu lên sàn nhà trong căn phòng. Cậu thậm chí có thể thấy được ánh mặt trời chiếu xuống, bụi bặm trong không khí cao thấp chuyển động tụ tán rời rạc.

... Đây không phải là ngôi nhà nhỏ tối lạnh của cậu, cả ngày không thấy ánh mặt trời, ngôi nhà trệt lúc nào cũng bốc lên mùi nấm mốc.

Đây là làm sao?

Tối hôm qua, không phải vẫn như trước dưới kích thích của cồn rượu ngủ thật say...

Mạc Từ tựa trên gối đầu mềm mại, đầu nhanh chóng hoạt động cùng với tiếng tim đập ngày càng nhanh.

Chẳng lẽ là đám người kia đến đòi nợ cậu, nên cậu bị nhốt tại nơi này?

Không đúng, coi như là đòi nợ cũng không có nhất thiết cho cậu ở trong một căn phòng tốt như vậy...

Hơn nữa, đầu một chút cũng không có cảm thấy khó chịu sau khi tỉnh rượu.

Thứ gì đó bên người có thể bán toàn bộ đều bán, lần trả nợ cuối cùng cũng là vào một tuần lễ đêm đông gió lạnh thấu xương trước... Bọn họ không có lý do gì để liên tiếp đòi nợ.

Ngay cả phôi phương trân quý nhất cũng bị cừu gia bố trí âm mưu tính toán kỹ lưỡng cướp đi... Cậu đã hai bàn tay trắng...

Mạc Từ lấy hai tay bao trùm cả khuôn mặt, cậu tận lực đem bi thương cùng hận ý trong lòng đè trở vào trong tim.

Nửa ngày qua đi, lấy tay phải ra, phát hiện trên bàn tay khép lại cũng cùng một chỗ đó có một ngón tay thon dài, sưng sờ tại trận.

Xương ngón tay rõ ràng, nhỏ dài trắng nõn. Thật lâu về trước, có người nhận xét tay Mạc Từ như vậy. Tay này giống như tay của con gái, là một bàn tay tuyệt vời của nghệ sĩ dương cầm. Đáng tiếc, chủ nhân của hai tay này thuộc thế gia âm thực càng đừng nói lại là con thứ, chuyên gia âm thực, không hợp với cầm cổ truyền. Nếu Mạc Từ là con gái, lấy về nhà chỉ để ngồi hưởng lộc ăn, lời nói trêu chọc của người kia đột nhiên hiển hiện trong đầu.

Duỗi duỗi nắm nắm, Mạc Từ dùng tay trái cầm vào ngón cái tay phải, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cái tay này... Không còn toàn vẹn vì thiếu một ngón tay...

Lúc này, đã không có vết tích nhục nhã đáng sợ đó. Cậu vốn không còn hoàn mỹ, ngón cái tay phải bị chém đứt... Cũng đã trở về.

Cậu đem tay phải dán vào ngực, cảm nhận được nhịp tim đập trầm ổn hữu lực. Trái tim trong ngực đập đều, bình bịch, bình bịch, một hồi rung động, phảng phất một âm thanh vĩnh viễn quen thuộc. Giống như chìm vào tiếng trống trên mặt trống, mỗi một lần đánh, đều làm cho ngực cảm nhận được một lực va chạm, hưng phấn khác thường.

Mạc Từ đưa ánh mắt hướng về bàn trà bên phải chiếc giường, trong chiếc khung được khảm thủy tinh lóe lên ánh sáng lóng lánh rực rỡ là một tấm ảnh. Đó là ảnh chụp chung của cậu và anh trai.

Trên gương mặt luôn luôn cứng nhắc lạnh băng của Mạc Ngôn hiện ra ý cười nhàn nhạt, lại bị người bên cạnh đột ngột đè thấp xuống, nụ cười rạng rỡ một thời của thiếu niên.

Tuổi trẻ... là thế.

Mê mang kinh ngạc trong mắt khi nhìn thấy ngày càng nhiều đồ vật cũ quen thuộc chuyển thành vô cùng sừng sốt cùng khiếp sợ.

Đây là căn phòng thời niên thiếu của cậu!

Mạc Từ đột nhiên đứng dậy, xúc cái chăn mềm lên, chẳng quan tâm mang dép, bước trên sàn gỗ vì bị ánh mắt trời chiếu lâu mà trở nên ẩm áp, hướng gian phòng phía tây chạy đi. Khung thủy tinh bị cậu dùng lực hơi mạnh mà rơi xuống đất, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Mạc Từ không để ý. Vẫn bước đi.

Phòng tắm... là ở đây.

Theo trí nhớ mơ hồ, phía sau cánh cửa này sẽ là nơi rửa mặt tắm rửa.

Cậu nghĩ, phía sau cánh cửa sắp đẩy ra này sẽ là một thế giới trong hồi ức. Mạc Từ do dự trong chốc lát, rốt cục đẩy cửa ra.

Một tấm gương gắn hai thước gắn sát mặt đất khảm trên tường trong phòng tắm, hiện ra rõ ràng khuôn mặt của cậu.

Mái tóc ngắn xen sọc vài nhúm màu xanh lộn xộn ở trên đầu, làm cái đầu giống như vừa bị oanh tạc.

Mà trong tấm gương vĩ đại chiếu ra khuôn mặt trẻ hơn rất nhiều làm cho Mạc Từ như bị sét đánh!

Không có như hồi trước lồi thoi cực điểm dẫn đến cảm giác chán chường. Trong gương là một thiếu niên tự tin và quyết đoán, mái tóc màu đen gần như màu xanh đen càng làm nổi bật khuôn mặt trắng nõn. Phía dưới không xa khoe mắt trái là nốt ruồi nhỏ tròn cùng với sự khiếp sợ của cơ thể cậu mà co rút nảy lên!

Đây rõ ràng là bộ dạng lúc mười bảy mười tám tuổi của cậu!

Đồng tử Mạc Từ mở lớn, từng bước một tới gần cái gương. Mỗi một cử động bước nhỏ, giống như là hao hết khí lực toàn thân.

Cảm xúc lạnh băng dưới chân không làm cho cậu dừng lại, cũng không thể làm cậu từ trong u mê gần như chấp nhất tỉnh táo lại.

Khi bàn tay gần sát mặt gương bóng loáng lạnh băng, làm cho người trong gương thấy rõ ràng hơn trước.

Mạc Từ gần như cho là trước mắt mình chính là một đồng thoại vô cùng mộng ảo, còn đây cũng là một ma kính có ma lực.

Mặt dán trên mặt gương, cảm giác lạnh buốt làm độ nóng sắp thiêu cháy trên mặt cậu rút đi một chút.

Hơi thở gấp gáp phả trên gương, kết thành một cụm hơi nước nhỏ, một mảnh mờ mịt.

Ai có thể tin được, thời gian quay ngược, trở lại quá khứ?

Mạc Từ suy nghĩ, giấc mộng kỳ lạ đó lại trở thành sự thật, lúc trước cảnh này trong mơ thường xuất hiện.

Từng có một đoạn thời gian, tỉnh lại giữa lúc nửa đêm. Trong ngôi nhà trệt nhìn không thấy ánh trăng, ngòi trên mép giường nhỏ hẹp. Hút vào thứ thuốc lá rẻ tiền, phun ra nuốt vào khói trắng, ánh mắt mê mang.

Giấc mộng về căn phòng sạch sẽ đó, năm tháng tốt đẹp đó đã bị cất giấu thật sâu.

Tuổi trẻ quyết đoán, thanh xuân lãng phí vô biên. Tùy tiện nói cười, không chút nào để ý đến ánh mắt lạnh băng của người khác. Gây chuyện thị phi tùy thích, để cho người nhà thu thập cục diện rối rắm.

Tuổi trẻ à... tuyệt vời biết bao.

Nhưng mà, khi tỉnh. Mùi nấm mốc gay mũi vô tình xông vào đại não cậu, làm tan vỡ giấc mộng kiều diễm của cậu.

Quả đắng của bản thân, chỉ có duy nhất bản thân mới biết.

Căm ghét bản thân làm ra sự tình không cách nào vãn hồi, căm ghét bản thân bên trong mềm yếu, căm ghét bản thân tê liệt nội tâm, căm ghét bản thân liên tục đánh bạc nghiện vào trong máu.

Bởi vì làm sai, cậu cửa nát nhà tan; Bởi vì mềm yếu, cậu bán đi bí phương quan trọng của gia tộc; Bởi vì u mê, cậu giữa những giấy tờ lộn xộn đánh mất chính mình; Bởi vì nghiện cờ bạc, cậu bồi toàn bộ bản thân mình... Cũng gồm, ngón tay cái.

Mất đi tất cả, từ nhà giàu cao cao tại thượng xuống thành nghèo rớt mùng tơi, thành một kẻ lang lang đánh bạc thành tánh.

Bởi vì đứng ở nơi cao, cho nên té xuống chính là thịt nát xương tan. Không bao giờ, có dũng khí đứng lên lần nữa.

Cái gọi là tâm cao khí thịnh, sau một lần thất bại gần như là mang tính hủy diệt, trong những ánh mắt vũ nhục cười nhạo của những người khác, dù xương cốt có cứng rắn đến đâu cũng sẽ bị hung hăng bẻ gãy, khí thịnh tràn đầy cũng sẽ bị đè ép đến tan vỡ tiêu tán.

Lúc đó, cỡ nào hy vọng có một hồi giấc mộng đẹp để thôi miên bản thân, giấu đi quần cảnh chán nản hiện tại.

Mộng đẹp trở thành sự thật, thời gian quay ngược, hy vọng xa xỉ khó tin lại trở thành thật.

...

“Tiểu thiếu gia? Cậu dậy chưa?” Âm thanh hét sức quen thuộc ngoài cửa đưa cậu từ trong suy nghĩ lộn xộn kéo về hiện tại.

Mạc Từ sừng sốt, cũng không trả lời. Rồi sau đó cái thanh âm quen thuộc kia lần nữa vang lên, tiếng đập cửa cùng với tiếng mở cửa, cửa mở ra...

“A? Tiểu thiếu gia, đợi cậu rửa mặt xong rồi đi xuống lầu ăn điểm tâm.” Người tới nhìn thấy cậu thoáng gật đầu, trên mặt treo nụ cười thuần phác.

Người phụ nữ tóc được búi gọn gàng khoảng bốn mươi tuổi gì đó, mặc trang phục người hầu màu xanh và trắng. Khóe mắt kèm theo một ít nếp nhăn nhỏ, đôi lông mày dày kết hợp với đôi mắt nhỏ, đôi môi dày cùng khuôn mặt hơi lớn một chút, cả người hiện ra một khí chất thật thà chất phác.

Thân hình bà cũng không cao gầy, cánh tay có chút thô to, khung người rắn chắc, nhìn thì thấy giống phụ nữ làm nông hơn. Nhưng lúc cười, trên gương mặt

không còn trẻ lại mang theo vẻ thuần phác, làm cho người khác thấy rất thoải mái.

Mạc Từ còn nhớ, bà là Đạt tẩu vợ của Đạt thúc quản gia Mạc gia. Phụ trách ăn uống hằng ngày của toàn thể bốn miệng người Mạc gia, ngẫu nhiên cũng hỗ trợ quét dọn vệ sinh, là một người hầu tận chức tận trách cần cù và thật thà, rất được người trong nhà yêu mến cùng kính trọng.

“Tiểu thiếu gia?” Đạt tẩu đã đi tới, lo lắng nhìn Mạc Từ một cái, đem nghi vấn muốn hỏi Tiểu thiếu gia hôm nay vì sao dậy sớm như vậy nuốt vào trong bụng, “Tiểu thiếu gia, cậu không thoải mái?”

Động tĩnh trong phòng Mạc Từ rất lớn, từ lúc Đạt tẩu ở lầu hai quét dọn hành lang đã nghe thấy cái thanh âm, hình như là thứ gì đổ bể.

Bà xác nhận là động tĩnh ở trong phòng Tiểu thiếu gia nên mới gọi cậu rời giường.

Mặt Tiểu thiếu gia có chút tái nhợt, như là sinh bệnh.

Đạt tẩu còn chưa mở miệng, Mạc Từ đã lên tiếng.

Thanh âm giống như là bị vắt ra từ cổ họng, hết sức khó khăn.

“... Không có.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Từ dùng thân thể này mở miệng nói chuyện, rõ ràng là hai chữ rất đơn giản, nhưng khi phát ra Mạc Từ cảm thấy linh hồn mình run rẩy.

“Thật sự không có việc gì?” Đạt tẩu còn có chút chần chừ, thấy Tiểu thiếu gia rời khỏi toilet. Vốn đang bán tín bán nghi, nghe thấy thanh âm trầm khàn của Tiểu thiếu gia thì càng thêm xác định cậu sinh bệnh.

“Không có, cháu rất khỏe, Đạt tẩu.” Nói lần nữa, đã dễ dàng hơn nhiều, Mạc Từ giật nhẹ khóe miệng, lộ ra một nụ cười gượng ép, xoay người nhặt lên khung cùng thủy tinh, chậm rãi rút ảnh ra, cẩn cẩn dục dục để trên bàn trà.

“Tiểu thiếu gia!” Đạt tẩu tăng thêm thanh âm, không quan tâm Mạc Từ kinh ngạc, kéo cậu sang một bên ngòai trên ghé xô pha, vội vàng xuống lầu mang nhiệt kế tới. Năm phút đồng hồ sau thấy số độ nhiệt kế hết thấy bình thường, mới để xuống an tâm thở dài. Lại xuống lầu chuẩn bị bữa sáng. Lúc gần đi không quên dặn dò Mạc Từ xuống lầu ăn cơm, lại có chút từ ái nhìn Mạc Từ một cái: “Tiểu thiếu gia, Đại thiếu gia tối hôm qua đã trở lại.”

Mạc Từ nhìn thân ảnh bận rộn của bà, mới vừa rời cảm thụ được quan tâm ấm áp, kinh ngạc đến nói không ra lời.

Đạt tẩu trong trí nhớ cảm giác hiện hữu rất mờ nhạt, là người ít lời, là trưởng bối cần cù chăm chỉ. Mà bản thân... chưa bao giờ thật sự nhìn qua bà.

Mạc Từ cầm khăn mặt lau mặt, mờ mịt nghĩ.

Bản thân trong gương cũng là vẻ mặt mờ mịt, ánh mắt xa xôi.

Cho tới hiện tại, cậu còn không dám tin chắc, cảnh trong mơ trở thành thật.

Tay phải để trên tay vịn cầu thang quen thuộc, dọc theo hướng vòng tròn, từng bước một đi xuống bậc thang.

Cảm xúc bóng loáng lạnh băng dưới tay, từng phút từng giờ nhắc nhở cậu, đây không phải mơ!

Chương 2

Đúng, đây không phải mơ!

Khi thấy anh trai trước bàn ăn cầm ly nước, Mạc Từ mới xác định rõ ràng sự thật, đây không phải mơ!

... Cử chỉ của anh trai tao nhã khéo léo.

... Ánh mắt của anh trai nghiêm khắc lại bao dung.

Điều đó rất chân thật!

Mạc Từ vừa vui vừa buồn, nặng nề kéo bước chân đi đến trước bàn ăn, kéo ghế ra, ngồi lên, sau đó đem ánh mắt hướng về người nọ ngồi ở đối diện.

Dưới gương mặt lạnh lùng là sự quan tâm khó phát hiện. Lúc giận dữ mắng mỏ răn dạy, đó giống như là một loại quan tâm.

Sau khi Mạc gia suy tàn trong một thời gian dài, Mạc Từ mới biết được người anh trai cùng cậu huyết mạch tương liên vô cùng quan tâm cậu, luôn ân ân ký thác hy vọng.

Thế nhưng, nào có ai biết người này tính tình lạnh nhạt kiên quyết, bắt cầu ngôn tiếu, nổi tiếng trong ngành ẩm thực, thủ đoạn cao minh nhất trong Mạc gia, cuối cùng lại vô lực xoay chuyển tình thế bất lợi của Mạc gia, bệnh tật tích tụ, tráng niên mất sớm?

Đủ loại như thế, toàn bộ đều do cậu một người ban tặng!

Lỗi tại cậu! Lỗi tại cậu!

Bàn tay Mạc Từ nắm chặt rủ xuống dưới bàn ăn, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay.

Trong mắt cậu đó là anh trai!

...

“A Từ?” Mạc Ngôn thấy Mạc Từ vẫn không nhúc nhích nhìn qua mình, hơi khó chịu. Nhưng khi anh nhìn thấy Mạc Từ hai vai run run một chút rồi sau đó sắc mặt tái nhợt, cơn giận lúc đó liền tan thành mây khói.

“A Từ, em không thoải mái?” Mạc Ngôn khẽ ho một cái, trong mắt lạnh nhạt có một tia tình cảm dao động.

“Đúng vậy, đúng vậy, A Từ, sắc mặt của con tại sao lại kém như thế? Bị bệnh? Muốn hay không gọi bác sĩ Trần đến...”

Người phụ nữ ngồi ở bàn tròn phía đối diện phát hiện tình trạng khác thường của Mạc Từ cũng quan tâm hỏi, âm thanh dịu dàng, trên gương mặt trang điểm tinh xảo tràn đầy vẻ quan tâm, thân thể cũng nghiêng nghiêng về phía trước.

Thế nhưng, Mạc Từ nghe được âm thanh êm ái đó, đồng tử mở lớn, lửa giận trong lòng tập tức hùng hục tuôn ra, gắt gỏng cắt đứt lời của người phụ nữ:

“Câm miệng của bà lại! Không cần bà ở đây giả từ bi làm mèo khóc chuột, cút!”

Lời còn chưa dứt, một tiếng rống giận cắt đứt truyền đến “Ranh con!” Mang theo uy nghiêm, đồng thời che chở cho người vợ nhỏ đang than phiền ủy khuất.

Cái bàn hung hăng chấn động. Người chụp bàn với khuôn mặt tái mét: “Ranh con! Cậu nói cái gì?!”

Mạc Từ như ở trong mộng mới tỉnh, hai mắt mở to nhìn nhìn...

Một người đàn ông trung niên tóc tai chải chuốt cẩn thận gọn gàng, khuôn mặt chính trực mang theo giận dữ, đang quát mắng cậu.

Đó là... Cha! Mạc Từ toàn thân run rẩy, viền mắt chứa chất lỏng nóng hôi, gần như muốn rơi xuống.

Cậu cố nén lại, đem biểu cảm lẩn giấu trong tóc mái có chút dài.

“... Cha” Mạc Từ cũng không ngờ một tiếng kêu lại có giọng điệu như thế, gần như là nghẹn ngào.

“A Từ...” Mạc Ngôn giật giật môi ở một bên chuẩn bị khuyên can, rõ ràng là bị thanh âm Mạc Từ dọa sợ.

Ông cụ cầm ba toong giơ lên cao rồi chậm rãi hạ xuống, tiếp xúc với sàn gỗ phát ra tiếng vang sắc nét.

Trên khuôn mặt thối đen nghiêm khắc tức giận cũng dần dần mờ nhạt.

Trầm mặc nửa ngày.

Ông cụ nặng nề khẽ hừ một tiếng.

“Cô, ngồi yên ăn cơm đi.” Liếc nhìn người phụ nữ vẫn còn kinh ngạc một cái, ngồi xuống dùng cơm, không nói gì.

Mạc Từ chờ âm ướm trong mắt qua đi, mới thoáng ngẩng đầu, thấy bữa sáng trên cái bàn tròn gỗ lim hơi hơi có chút ngẩn người.

“A Từ.” Mạc Ngôn nhú mày, lên tiếng nhắc nhở. Mạc Từ lúc này mới cầm đũa lên, ngồi tư thế nghiêm chỉnh.

Uỡn ngực thẳng lưng, thu mắt cúi đầu, ăn không nói.

Đó chính là lễ nghi trên bàn cơm của Mạc gia.

Ông cụ động đũa, những người khác động đũa sau đó.

Trong lúc này trên bàn chỉ nghe thấy tiếng chén đũa va chạm cùng hương thơm làm cho người ta thèm ăn.

Trù nghệ của Đạt tẩu là cha chỉ điểm qua. Quản gia già Đạt thúc là bạn nối khổ của cha, coi như là họ hàng xa của Mạc gia, bởi vì gia cảnh sa sút nên ở lại làm người hầu trong nhà, chăm sóc ông cụ. Vợ chồng Đạt thúc đi theo cha nhiều năm, đối với Mạc gia trung thành và tận tâm, đến cuối cùng Mạc gia suy bại, cũng là người cuối cùng ra đi.

Đặt trên bàn ăn là món trứng hấp sữa hấp dẫn, tản ra một mùi vị mê người. Trứng hấp sữa có màu vàng sáng bóng, bề mặt bóng loáng trơn nhẵn như đậu hủ. Trên mặt trứng được trang trí thêm vài điểm xanh vàng càng thêm mềm mại, tinh tế.

Đạt tẩu mở ra một cái chén khác đã chuẩn bị sẵn, trong không khí lại thêm một mùi hương ngọt ngào, mùi hương ngọt ngào này là từ đĩa bánh Ngâm Hạnh. Ôliu xanh, quýt vàng, thịt hạt dẻ màu nâu, một chút mút hoa quả màu đỏ với màu xanh, tô điểm trên mặt bánh trắng, rất đẹp. Ăn vào vị ngọt, dẻo, mềm mà thơm, khó có thể dứt ra.

Mạc Từ còn nhớ rất rõ hương vị bánh Ngâm Hạnh rất nhiều năm trước ở trên đầu lưỡi. Bánh trắng xốp, thịt quả thập cẩm thơm ngát. Thời điểm tiếp xúc với đầu lưỡi, liền tan vào trong miệng, vị giác được khuếch tán đến vô số lần.

Mạc Từ luôn xuất hiện ở cửa với một hai khối bánh Ngâm Hạnh, ngồi ở trên xe chậm rãi nhét vào trong miệng.

Thực ra, bánh Ngâm Hạnh là vì một mình Mạc Từ chuẩn bị. Mạc Ngôn cùng ông cụ không thích món ngọt.

Bánh bao nhỏ hết sức đặc biệt. Đặt trong hấp tinh tế, còn bốc lên hơi trắng.

Bánh bao nhỏ da mỏng nhân nhiều, Đạt tẩu mà làm bánh bao thì da bánh bao là nhiều lần ép nặn trên trăm lần mà thành, da mỏng nhưng mười phần co giãn. Ăn vào, một ngụm nuốt hết. Nhấm nuốt xong, bên trong nhân bánh bao sẽ tràn ra một dòng nước thịt, tươi ngon mà không ngấy. Trong nhân thịt có gừng, tỏi băm nhỏ, nhưng ăn sẽ không dễ dàng phát hiện. Sau đó là hấp, muốn bánh bao da mỏng phải không chế tốt độ lửa. Hấp lửa nhỏ là chuẩn, ngừng đúng nửa tiếng, quá giờ da bánh bao sẽ hồng, quá sớm nhân thịt không thể ngon miệng.

Chén trước mặt mỗi người đều chứa món cháo thịt băm. Rau tươi, cà rốt được rửa sạch xắt nhỏ, thịt băm đã được xào qua, tính cả rau dưa đã được xào cùng, cho vào trong cháo đã được nấu, trộn đều rồi ăn, già trẻ đều thích.

Rau với cháo, thịt băm với cháo, ăn cùng rất ngon, có thể điều dưỡng tính khí. Mỗi ngày cháo đều được thay đổi rất đa dạng. Cháo Đạt tẩu nấu, đến ông cụ cũng khen ngon không dứt miệng.

Mạc Từ cầm lấy ly thủy tinh, uống một ngụm nước lọc. Dùng thìa múc một miếng trứng hấp sữa, cảm nhận trứng hấp sữa đặc biệt trơn mềm, con mắt không tự giác híp lại.

Đã bao lâu? Đã bao lâu chưa nếm qua vị ngon đến như vậy?

Cảm động từ đáy lòng của Mạc Từ được khuếch trương đến vô số lần, cảm động trong lòng sắp tràn ra ngực. Đây là... cảm giác hạnh phúc.

Có thể cùng người nhà đã lần lượt ra đi ở cùng nhau, cùng chung vây quanh trên bàn ăn cơm... Là một chuyện cỡ nào hạnh phúc.

Mạc Từ lại nhấp một miếng nước lọc, chậm rãi uống vào.

Giờ phút này, nước lọc nhạt nhẽo vô vị dường như có hương vị ngọt nồng như mật ong, theo yết hầu chạy vào cơ thể. Mạc Từ cảm giác trong người đang có một làn sóng màu hồng, tại dòng sông ngọt ngào đến chết rong chơi.

Bộ dáng hưởng thụ cảm động đến say mê của cậu bị những người khác thu hết vào trong mắt, mà Mạc Từ vẫn hồn nhiên chưa phát giác ra.

Cuối cùng ông cụ thật sự là nhìn không được, nặng nề ho khan một tiếng: “A Từ, Đạt tẩu làm cơm ăn ngon như thế sao?”

Kỳ thật ông cụ càng muốn nói là: Nhìn bộ dáng con ăn, đầu đều chui vào trong chén, còn ra thể thống gì nữa!

“Ăn ngon!” Mạc Từ theo phản xạ thốt ra, bắt đầu bày ra một nụ cười thật tươi. Không chút nào nghe ra cha ý tại ngôn ngoại.

Nụ cười rục rịch làm cho mấy người trên bàn không lực chống đỡ.

Vì cái gì mà A Từ cười đến ngu ngốc... Nó bình thường không phải ăn cơm như nuốt trọng, cũng không có bất kỳ đánh giá gì sao?

Mạc Ngôn thu hồi chiếc đũa đang duỗi giữa không trung, có chút khó hiểu. A Từ không phải là tối hôm qua chơi đùa điên cuồng quá mức, đầu óc còn chưa thanh tỉnh đi.

A Từ đứa nhỏ này hôm nay là lạ, hiếm khi không có khuôn mặt nhăn nhó cùng anh tranh cãi. Không giống trước kia lang thôn hổ yết lãng phí thức ăn, còn nở nụ cười...

Mạc lão gia tay cầm chiếc đũa run run, lại đánh giá Mạc Từ vài lần.

Không khí trên bàn cơm thoáng cái trở nên quý dị. Ông cụ ăn cũng không sai biệt lắm, buông đũa xuống. Thấy Mạc Từ như trước khuôn mặt tươi cười xán lạn, lại thử hướng Mạc Từ dò hỏi:

“A Từ, hôm nay đi nhà hàng Bạch Vân cùng cha không?”

Chương 3

Nhà hàng Bạch Vân...

Mạc Từ nhớ nhà hàng Bạch Vân này.

Đó là nhà hàng cao nhã nhất của thành phố C, cũng là một phần sản nghiệp của Mạc gia. Thế gia công tử của xã hội thượng lưu, danh môn thực nữ, thương giới đại ngạc đều phải nghiêm chuẩn dùng cơm, là nhà hàng của bậc quyền quý.

Ở thành phố C người có thể vào nhà hàng Bạch Vân dùng cơm bất quá chỉ hai trăm người, mà khách quý có thể VIP, thường có thể dẫn người đi cùng số ít chỉ có năm mươi người. Nhà hàng Bạch Vân được quảng bá thổi phồng như thế cũng không phải hoàn toàn là giả tạo. Trước không nói Bạch Vân có Mạc lão gia, Mạc gia chính là đầu bếp hàng đầu trong ngành ẩm thực rộng lớn, chỉ riêng đội ngũ đầu bếp của nhà hàng thì so với các nhà hàng khác đã nhiều hơn gấp năm lần. Đây là cái khái niệm gì?

Bình thường quy định ở nhà hàng là đầu bếp khoảng ba mươi người gì đó, mà ở Bạch Vân lại gần một trăm người! Cái này đại biểu, trong nhà hàng này, bạn có thể tùy ý chọn món ăn yêu thích của bạn, vô luận là cơm Tây hay cơm Trung thậm chí là đồ ăn của bộ lạc Châu Phi, đầu bếp của Bạch Vân đều có thể làm bạn thỏa mãn. Một trăm người phần lớn là đầu bếp từ Mạc gia tách ra, cũng chính là các đầu bếp thực tập. Bọn họ dưới sự an bài của gia tộc, sẽ tới các nơi trên thế giới học tập nấu ăn, hấp thụ những tinh túy của món ăn địa phương, sau đó chế biến lại rồi đưa vào thực đơn Mạc gia. Đầu bếp thành công sẽ có được địa vị cùng tiền lương rất cao.

Địa vị Mạc gia là sao?

Mạc gia là trù nghệ thế gia, tương truyền tổ tiên mấy đời làm đầu bếp, không ít người nhà họ Mạc đã làm ngự trù của hoàng gia.

Năm đó tám liên minh quốc tế xâm nhập vào. Đức, Pháp liên quân tấn công vào phía Tây, Từ Hi thái hậu từ Thái Nguyên nâng giá chạy khỏi hoàng cung, lúc đi theo trong đó có ngự trù là người của Mạc gia tộc. Về sau triều đại nhà Thanh bị diệt, chức ngự trù không còn nữa, người Mạc gia chính đốn hành trang, dẫn theo vợ con hơn mười miệng, chạy trốn ra nước ngoài. Dựa vào việc cầm cố châu báu tranh chữ ngày xưa Hoàng thái hậu ban cho dứt khoát đi theo thương nghiệp, đặt chân vào ngành ẩm thực, ở nước ngoài làm giàu. Nhà hàng kiểu Trung Quốc, kiểu nhà hàng trung hòa giữa Trung và Tây chiếm lấy một nơi nho nhỏ ở nước ngoài.

Ba mươi năm trước, gia chủ tiền nhiệm Mạc gia mang theo người nhà trở về quê hương, ở tại thành phố ven biển C có nền công nghiệp thương mại phát triển. Từ chi nhánh chuyển thành nhà hàng cao cấp, là một huyền thoại.

Nhân vật thương nhân nổi tiếng ở thành phố C không ít, các hoạt động đặc biệt của một thành phố ven biển cũng không ít. Điều này khiến cho các nhân vật lớn ở thành phố C có một niềm vui mới - thích nếm mỹ thực. Người họ Mạc có trù nghệ tuyệt vời, lại đang có tài sản ở nước ngoài, một vài nhân vật lớn có máu mặt lại lấy mỹ thực làm niềm sống nên sẵn sàng vì Mạc gia chống lưng. Đây chính là nguyên nhân đầu bếp cùng nhà hàng Mạc gia có thể chiếm lấy một vị trí ở thành phố C.

Đầu bếp của nhà hàng Mạc gia có tay nghề vô cùng tốt, nhưng có thể chính miệng ăn được mỹ thực chính thống của nhà hàng Bạch Vân chỉ có một.

Vài người đầu bếp siêu cấp của Mạc gia đều ở Bạch Vân công tác, Mạc lão gia ngẫu nhiên có tâm trạng cũng sẽ đến Bạch Vân làm thử một hai món ăn. Thử hỏi loại tình cảnh như thế nhà hàng Bạch Vân nào có thể không phô trương hao phí lớn cho được?

Đương nhiên, Mạc Từ tinh tường biết rõ dụng ý của cha muốn cậu đi đến Bạch Vân.

Đời trước bản thân nhiều lần bị cha cưỡng chế mang đến Bạch Vân, học tập nấu ăn. Cha phát triển các món ăn mới, mà nơi thử nghiệm các dụng cụ nấu ăn chính là ở Bạch Vân. Phòng bếp Bạch Vân được bố trí rất công phu, diện tích năm mươi mét vuông có vẻ hơi trống trải, là không gian tư nhân của cha, thậm chí ngay cả một vài vị đầu bếp cũng khó có thể vào được phòng bếp có cửa khóa thông minh này.

Mạc Từ kinh ngạc nhìn cha một cái, sau rồi trầm mặc nhìn vào hoa văn tinh xảo trên cái chén trước mặt. Không giống như trước kia, lời lẽ kịch liệt nói ra mấy câu vô vị như “Quân tử xa nhà bếp”...

Cứng gắc gật đầu, xem như đồng ý rồi.

Ông cụ trong nội tâm vui vẻ, vô thức nhếch cong khóe miệng, chiếu vào Mạc Từ một ánh nhìn nóng bỏng hơn nhiều. Lấy một cái ví dụ mà nói, chính là như đang nhìn một con cá Nheo thiết bị đang nằm trên thớt...

Gương mặt hiện ra biểu cảm hiền hòa, khiến cho vài nếp nhăn trên trán cũng thoải mái giãn ra.

Bất luận kẻ nào cũng nhìn ra được, ông cụ là long tâm đại duyệt (cực kỳ vui sướng).

“Buổi chiều đi ạ?” Mạc Từ cảm thấy rùng mình một cái, bổ sung thêm.

Tại sao trước kia lại không cảm thấy ánh nhìn của cha lại khủng bố như thế chứ...

Giống như ruồi bọ hễ thấy vết nứt là đậu vào... A, thật có lỗi, cha, con không nên lấy bản thân so sánh thành một quả trứng nứt, đương nhiên, ngài cũng không phải là một con ruồi đáng ghét. Mạc Từ không dám nhìn thẳng vào cha

của mình, loại tư thế đầu cúi xuống cực kỳ thấp này giống như là e lệ xấu hổ hơn.

Trong mấy năm, những năm gần đây luôn cùng cha đôi chọi gay gắt. Cho rằng mẹ chết ngoài ý muốn là do cha một tay tạo thành, mà cha lại đối với mẹ bất trung, nhanh chóng cưới một người phụ nữ khác làm vợ, điều đó khiến cậu đối với cha tràn đầy oán hận. Nuôi thành tính cách phản nghịch, mà ngay cả lúc cha lớn tiếng răn dạy mình, cũng là cười khẩy châm biếm.

Phần lớn thời gian, cha giận dữ, hận không thể giơ lên bàn tay cho cậu một cái bạt tai, nhưng là khi thấy bộ mặt quật cường của cậu giống hệt mẹ nên hậm hực thu hồi bàn tay. Xoay người sang chỗ khác, không thêm để ý tới cậu nữa, nặng nề thở dài một hơi, lưu lại cho cậu một bóng lưng rộng lớn.

Trong ký ức thường thường nhớ đến cái bóng lưng đó. Sau khi Mạc gia suy tàn, Mạc Từ hai bàn tay trắng trốn tránh trong căn nhà trệt với tiền thuê rẻ mạt.

Nửa đêm tỉnh mộng, nước mắt thấm ướt cả áo.

Tất cả đều là bởi vì cái bóng lưng rộng lớn dần dần biến mất kia. Lúc đó, mới chính thức hiểu được dụng tâm lương khổ của cha.

Tử dục dưỡng nhi thân bất tại⁽¹⁾, là cỡ nào hối hận? Hối hận bậc lũy thừa!

Mạc Từ tính tình quật cường, đã nhận định thì mười đầu trâu kéo cũng không quay lại. Cho dù là mơ, cho dù là sáng ngày mai phải tỉnh lại rồi lại nghĩ tới căn nhà trệt ẩm ướt âm u. Cậu cũng muốn tận hiếu đạo, thuận theo an bài của cha, hưởng thụ quan tâm bảo vệ của cha.

Nhưng mà, mộng đẹp trở thành thật, hết thảy đều có thể bù đắp cho lúc trước, nói là làm. Cảm xúc dạt dào cùng kích động hỗn loạn xôn xao. Không tự giác cúi đầu, để cho tóc che đi cảm xúc mãnh liệt, hai mắt hiện ra ánh sáng lấp lánh.

Ngượng ngùng.

Mạc Từ đem xúc động vui sướng cùng thương xót bi thương trong nội tâm cắt đứt tự đưa cảm xúc bản thân trở về như cũ. Kiếp trước thường thì chưa bao giờ được như hôm nay ngoan ngoãn làm theo nguyện vọng của cha.

Vâng lời gật đầu trước mặt cha, không giống như lúc trước kịch liệt phản đối học nấu ăn, phát ngôn bừa bãi rằng tuyệt sẽ không bước vào phòng bếp nửa bước. Cho rằng học nấu ăn chính là nền tảng của đàn ông trong nhà, gật đầu đồng ý làm dâng lên cảm giác lạ lẫm lại cứng nhắc. Chủ động đề cập việc học nấu ăn càng không được tự nhiên đến cực điểm.

Cha, sẽ nghĩ như thế nào? Bản thân mình nói như thế...

Hai người đàn ông khác trên bàn cơm cười nhưng không nói, dùng ánh mắt bao dung nhìn Mạc Từ.

Hành động hôm nay của nó thật là khác thường, nhưng nó cuối cùng vẫn là người nhà của bọn họ.

Vô luận nó đã làm cái gì, chỉ cần nó một ngày còn ở Mạc gia.

Nó chính là con cùng em trai của bọn họ.

“Ừ, là buổi chiều, con chuẩn bị một chút đi.”

Ông cụ khẽ ho một tiếng, từ trên ghế đứng dậy, tiếp nhận ba toong Đạt thúc đưa tới. Ra cửa.

Mạc Ngôn im lặng nhìn Mạc Từ trong chốc lát, hướng cậu gật đầu, cho cậu một ánh mắt động viên.

“Anh đi khách sạn.”

“Vâng.”

Mạc Từ hít hít cái mũi, động tác này làm cho cậu nhiều hơn vài phần ngây thơ.

Người phụ nữ bên kia bàn ăn cũng vội vàng đứng lên, hữu ý vô ý sát qua bên người Mạc Từ, gót giày ở phía bên phải Mạc Từ, nhận lấy một làn nước hoa nồng mùi xông tới. Gót dày cộc cộc vang lên, người đã ra ngoài.

Mạc Từ nắm chặt nắm tay, nhìn bóng lưng mảnh khảnh của người phụ nữ, con mắt lóe lên ánh sáng hủy diệt.

Có tôi ở đây, bà sẽ không thực hiện được.

Chỉ mong bà hiện tại không có động loại tâm tư đó.

Trên bàn cơm chỉ có một mình cậu ngồi, Đạt tẩu đang bận rộn thu thập đồ ăn bát đĩa trên bàn, vẫn là lo lắng nhìn xem Mạc Từ:

“Tiểu thiếu gia, không thoải mái nhất định phải xem bác sĩ đó.”

Bà vừa rời ở trong phòng bếp nghe thấy ông cụ gầm lên, cho rằng sáng nay lại muốn trình diễn hình ảnh khiến trách con cái. Ông cụ nóng tính, Tiểu thiếu gia lại bướng bỉnh như con lừa...

Không ngờ tới cuối cùng lại thấy ông cụ mang nụ cười nhàn nhạt, vô cùng cao hứng ra ngoài.

Xảy ra chuyện gì vậy?

Mạc Từ được Đạt tẩu ân cần nhắc nhở cắt đứt ý nghĩ, lắc đầu, hé miệng cười cười, nhẹ nhõm lên lâu.

Có lẽ cậu cần nằm trên giường tĩnh táo suy nghĩ một chút.

Bằng cách nào đó thời gian quay ngược tặng cho cậu một niềm vui cực lớn. Cùng với, đã biết được cuộc sống đời này đã bị phá vỡ khác nhau hoàn toàn.

Ghi chú:

1. Câu này ở trong câu thơ của Cao Ngự than thở rằng “树欲静而风不息 子欲养而亲不在” nghĩa là “Mộc dục tịnh nhi phong bất đình. Tử dục dưỡng nhi thân bất tại” - Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Con mong hiếu thảo nhưng cha mẹ không còn.